

באסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

18.10.04

גליון 2

הערות, הארות, נאצות, אימים ורעיונות למציאת תרופה לאיידס: www.shedim.com www.ultrashapoel.com basa@ultrashapoel.com

הפועל תל אביב מארחת את מכבי פתח תקווה. מחזור שישי/עיר צפירי

בשתי העונות האחרונות שיחקה הפועל נגד מכבי פ"ת שש פעמים במסגרת הליגה, פעמיים בבית (אחד מהם בר"ג) וארבע פעמים בחוץ. בששת המשחקים הללו רשמה הפועל ניצחון אחד בלבד, 0-1 ביתי קטן מאוד עם בזבזי זמן בסיום לתפארת המורשת האדומה (עונה שעברה). ואם לא די בנתון מביך זה, בששת המשחקים האחרונים נגד משפחת לוזון הבקיעה הפועל שלושה שערים בלבד. אז מה קורה לנו נגד הקבוצה הזאת? מכבי פ"ת הפכה בשנים האחרונות לאגוז קשה מאוד לפיצוח-קבוצה ממושמעת, נוקשה ובעלת הגנה חזקה מאוד. בעונה שעברה היא הייתה פשוט קבוצה טובה יותר מהפועל וכמו שמסתמן כרגע, מגמה זו תקבל משנה תוקף גם השנה כשהפועל צפויה שוב לראות את הגב של המשפחה הלוחמת. נכון לעכשיו, מדורגת פ"ת במקום הרביעי, כשלוזכותה שני ניצחונות, שתי תוצאות תיקו והפסד בודד אותו רשמה במחזור שעבר נגד מכבי חיפה. גם באותו משחק ניתן היה לראות עד כמה קשה להגיע למצבי הבקעה נגד הקבוצה העיקשת של גיא לוזון. פתח תקווה ממשיכה להתבסס על מגמאדוב המצויין במרכז ההגנה ואיסמעיל עאמר, אחד המגינים היציבים בליגה. בקישור פרינס דאיה שחום העור מרשים בינתיים כמחליפו של טועמה, והיותו של עומר גולן חלוץ נבחרת לגיטימי הפך כבר מזמן לעובדה מוגמרת. אבי תקווה, ששוחרר לא מכבר מחיק המשפחה, מתעתד, על פי פרסומים עיקשים, להתחם בקרוב (שוב) בהפועל ת"א. הפועל, מהעבר השני, מגיעה לאחר ניצחון ביתי ראשון בליגה מול נצרת עילית, אך לאחר הפסד מביש ואופייני ב-ב"ש בגביע הטוטו באמצע השבוע, אחרי שהשכילה לשמוט יתרון 2-0 (וודיירו בשער בכורה ומרקש) מהדקה 65. הפועל נראתה די טוב והגיעה להזדמנויות רבות שהוחמצו, ובסיום, כמאמר הקלישאה, "מי שלא כובש..." וגו', הבקיעה ב"ש פעמיים לקראת סוף המשחק, כדי לנצח 2-3. למרות מכת הפציעות, היכולת הלא מרשימה בלשון המעטה והבדלי הכוחות על הנייר – חייבת הפועל לנצח בכדי ליצור רצף חיובי ראשון העונה וכדי להתוות למועדון המבולבל דרך חדשה.

איך קשר/אופטימית אדומה (איך קשר משפחתי, א.א.)

תפישת - אה, אה, איך פיספסתי את סצינת ההתפשטות של יוסי רוזן מאחורי המשרד של אורנשטיין בוולפסון. ואומרים שנשים לא מבינות בכדורגל... נו מילא, בקצב הסכסוכים שמספק חדר ההלבשה השנה עוד צפויים רגעים מרגשים בחדר ההתפשטות. לא ברור בדיוק מתי הפועל הפכה להיות מעצמה בסכסוכים עם שחקנים. רק שנדמה שזה כבר יותר מדי במעט מדי זמן ובעיקר לא תמיד ברור על מה הסכסוך. מכל השחקנים שעזבו את הקבוצה בריבים מתוקשרים אפשר לבנות סגל לא רע לליגת העל שסביר שינצח גם את הקבוצה הנוכחית.

גביע הטוטו - כן, היה מצחיק. הפועל מובילה בתוצאה ובכל פרמטר על המגרש, מגיעה ליותר מתריסר הזדמנויות של "גול בטוח" ובכל זאת סופגת שערים מגוחכים (לא בטוח שטל חן הבריאי), שניים מהם בדקות 88 ו-90. אני יודעת "זה בסך הכול גביע הטוטו", ועדיין נראה לי מוזר איך קבוצה שלא רוצה לעבור את החצי מבקיעה להפועל שלושה שערים כשביל לנצח משחק. אז בלי רמיזות: שחקנים שלא מתאמצים כי המאמן לא ראוי בעיניהם, לא ראויים להיות שחקנים. תביאו דליים למשחקים הבאים, סמרטוטים יש לנו בשפע.

שאלו ושלמה - מה שבאמת היה מרגש במשחק הנבחרת, זו ההתכתשות הבהמית של שאלו ושלמה מגן גברי במועדונית של אביצהל. אז אולי במקום לסוע עם עגיב לזינווה הייתי צריכה להצמד לשאלו (בשר, יין, חשבוניות על מוניות). אבל לא חלף יום והפגזנו ע"י התשקורת בנושא האלימות המדומה שהייתה באוסישקין בדרבי קבוצות הנוער. מה, לא מבינים כאן את הדוגמא שלוקחים האוהדים הצעירים מאושיית הספורט הלאומית ויו"ר קבוצת הכדורסל?! דווקא הפנימו מהר הפעם.

מה נשאר - אז אם יוסי רוזן ימצא את מקומו במקום אחר ויוסי אבו קסיס יגיע להסכם חלוקת אגו ודקות עם גילי, מה נשאר? מארקש, שבינתיים מצטיין בעיקר בגביע הטוטו, שי אבוטובל, שיותר מזה שהתבאסתי שהוא מתחנן (חמוד), שמחתי סוף סוף הוא הבקיע אחרי שנתיים וחודשיים בבוגרים, וכמה קשרים צעירים ורעבים. זה יכול להצליח אם אורנשטיין ינהג בצרפתי ובאדרי המיותרים כמנהג רוזן: להפשיט את אדרי יכול להיות מעניין ונראה לי שהוא יותר טוב בזה מאשר על המגרש וזה כלום לעומת כמה שלהפשיט את צרפתי יכול להיות מצחיק! ואחרי זה, לגרש אותם! לגרש! תנו לצעירים המוכשרים לשחק, די כבר עם שכירי חרב מנומנמים ושבעים (לא ברור ממה, אגב).

משפט לסיכום: תגידי אורנשטיין, יש על התחנות של יוסי רוזן את ברוס לי כמו שהיה לו על החולצה? זה מדליק אותך? עאלק תנועת נוער...

ווסטהאם כמשל/עופר ציטיאט

במאי 2003 ירדה ווסטהאם יונייטד לליגת המשנה האנגלית לאחר 15 עונות רצופות בפרמייר ליג. את אותה עונה פתחה ווסטהאם כשבשורותיה נוצצים כוכבים כדי קאניו, דפו, ג'ו קול וקאנטוטה, שהביאו עליה חדה במכירת המנויים והקפיצו את הציפיות מן הקבוצה לשמיים. במסיבת העיתונאים של פתיחת העונה סיפר המנכ"ל דאז, פיטר סטורי, כי המועדון מתעתד להגדיל בקרוב את תכולת האצטדיון, והכל היה מוכן להגידה. האופטימיות ששררה במועדון גרמה למנצ'ר, ג'ון רודר, לשחרר הצהרה מאוד יומרנית על כך שלאחר 30 שנות בצרות, בכוננתו לצרף חבר חדש לארון התארים המאובק של הקבוצה. העונה נפתחה ולאחר 5 מצא את עצמו רודר עם נקודה אחת בלבד, שחקנים שלא מצליחים להצדיק את המוניטין המפואר שבנו במשך שנים והנהלה מעורערת שסיפרה כי נקלעה לחובות גדולים בעקבות בעיות בירוקרטיות מול הרשויות שלא אישרו את המשך שיפוץ האצטדיון. אם לא שבענו נחת, הספיק רודר להסתכסך עם הכוכב הבלתי מעורער של דרום מזרח לונדון – די קאניו – אותו הושיב לאכול פיש אנד צ'יפס ביצע. ובינתיים כאן בבלומפילד, בדיוק בנקודה בה עצרנו עם ווסטהאם ורודר, גם אנחנו רואים מאמן שמאבד את אחיזתו בקבוצה, שחקנים מתוסכלים ובעיות כלכליות במועדון – שכולם היו מהגורמים שהובילו את הפטישים אל הליגה השנייה. גם בווסטהאם, כמו בהפועל ולמעשה בכל דבר בחיים, הדג מסריח מהראש – אצל הנהלת המועדון. הנהלה התרכזה בחיפוש משקיעים שיקטינו את המינוס בבנק, והבלאגן שנוצר בתחילת העונה לא הדליק נורה אדומה אצל ראשי המועדון שהמשיכו לשדר בתקשורת את מנטרת ה-"עסקים כרגיל", והנה או-טו-טו הקבוצה מתחברת, ואז יבואו התוצאות. ארבע מחזורים לסוף העונה חטף ג'ון רודר התקף לב וזו הצידה. אותה עת ווסטהאם עוד הייתה רחוקה 2 נק' בלבד מהקו האדום וכולם האמינו שבכל זאת העונה המקוללת תסתיים בשלום, אך הסוף העגום היה בלתי נמנע ובלוטון נשארה על חשבונה. ואצלנו- עדיין משדרים "עסקים כרגיל" למרות שהמערכת בוערת מפנים. בהנהלה מדברים על נתינת גב למאמן זה שיתאזן התקציב, המאמן מספר לכולם שכששחקנים רבים יחדר הלהבשה זה אומר שאכפת להם, והשחקנים מצדם עסוקים בשבייתות אליקיות ובאינטריגות ובכיום פציעות. האוהדים הם קרש ההצלה האחרון של המועדון. אם גם אנחנו נשקע באדישות ונסתנור מנצחון עלוב על נצרת עילית, נסיים עם אותן דעות של אוהדי ווסטהאם מאז 2003, שרק עם שריקת הסיום עיכלו את האמת שנכתבה בצבעים כהים כבר בתחילת העונה. עכשיו זה הזמן לחולל שינוי ולהציל את הקבוצה מהירדרדות לפני שיהיה מאוחר, ורק אנחנו האוהדים חייבים ויכולים לעשות את זה.

מודעת דרושים/מוטי אורנשטיין

לקבוצה באזור המרכז דרוש מגן ימני עם עבר פורה בצופים, שלוש שנות שירות מלאות ביחידה מובחרת, והופעות בנבחרת נגייה הצעירה. קורות חיים יש לשלוח למשרדי חברת "פלמוט" ברחוב הלוחמים 15, חולון, מול בית החולים וולפסון.

פינת הקלישאה/גילי לנדאן

רק שיוסי לא יבקיע...רק שיוסי לא יבקיע...רק שיוסי...ג'גן גידל דגן בגן, דגן גדול גדל בגן...שרה שרה שיר שמח...כוס ראבק...ההולך לאיטו מגיע בעתו...

במשחק הליגה שעבר מול נצרת עילית נכנס שמעון גרשון לרשימת 20 הכובשים הגדולים של הפועל ת"א בכל הזמנים. השער שכבש גרשון בפנדל היה שער הליגה ה-28 שלו במדי הפועל ת"א, ובזאת הוא משתווה לחיים גלור ז"ל במקום ה-20 ברשימת הכובשים הגדולים של המועדון במסגרת הליגה. את הטבלה, אגב, מוליך שיעי פינגבויים עם 131 שערים, כשאחריו יחזקאל חזום ומשה סיני עם 97 ו-87 כיבושים (בהתאמה). **אדם אלי**

אור וחושך – יוסי אבוקסיס/שלגיריס ושחקן

אור: נה-נה-ניי ניניני, נה-נה-ניי ניני יוסי אבוקסיס! כן, זה השיר הישן שלו, מתקופה שכל שירי השחקנים נשמעו אותו הדבר, ולשני שחקנים בקבוצה היה משלהם: למשה סיני, הקפטן, המנהיג והסמל, ולעוד שחקן צעיר שרק עלה מהנוער ובקושי השתפשף במשחקי הליגה – יוסי אבוקסיס. בזמנו, מאמצע סוף השמונים, היה מן נהוג לדבר על "הסיני הבא" שיעלה לקבוצת הבוגרים. תחילה דובר על הקוסם אייל אקשטיין שנפצע בגיל צעיר והיום הוא וטרניר, אח"כ דובר על אליאור ברנס (שערים בלתי נשכחים באלופות '86 שבלעדי לא הייתה), שגם הקריירה שלו נעצרה והיום מאמן בנערים של הפועל, ואח"כ הגיע הירוש הבא: יוסי אבוקסיס. יוסי הצעיר עם הבלורית המרשימה נודע בליגת הנוער במסירותו המרשימת ובעיטות היעף מחוץ לרחבה. למרות שבעט בימין והדריבל גם אז לא היה משהו, היתה בו רעננות ורעב לטרוף את המגרש. משחק השיא שלו בקדנציה זו היה משחק העלייה המפורסם נגד רמת עמידר. בסוף עונת '93, לאחר חמש עונות בבוגרים, "גירש" משה סיני את יוסי לגלות צפיריים ומכאן הסיפור ידוע, ובכל זאת- עונה בבני יהודה וחמש בבית"ר, מתוכן שתי אליפויות ובעיקר ההכרה בתור הקשר האחורי הטוב בליגה. גם היום, חודש לאחר שחגג 34 שנים במחולות ובריקודים, יוסי אבוקסיס לא נופל מאף קשר אחורי טוב בליגה ואני מתעקש- גם אם הוא בכושר משחק ל-60 דקות. אין הרבה שחקנים כמו יוסי שמסורים לקבוצה בה הם משחקים וממנה מתפרנסים, מאוהדיה ניזונים ועושים הכל אבל הכל בשביל להחזיר. ובכל זאת, יוסי הצליח להרגיז כמה צבועים כששיחק במדי בית"ר במשחק השרוכים. אז הוא אמר ככה וככה ויצא ככה וככה, אבל נדמה לי שהכעס גם אז ובעיקר היום, צריך להיות מופנה למנהלי המשחק ולא למי ששיחק בו לפי הנורמות שיצרו בעבורו. אז אומרים, נו טוב, מילא השרוכים- אבל הוא "סרטן" ומפגע שחקנים. אודה ולא אבוש: אני עדיין חושד בו שארגן סבוטאז' להנהלה בדרכי ברמת גן לפני שנתיים(לא רק אני, נכון מושיק?). מאידך גיסא, כמו שאנו האוהדים מלאים ברגשות סביב המשחק ומצויאים ועמנו כשאנו מרגישים שנעשה לנו עוול, אולי אפשר להבין מצוקה של שחקנים שלא מקבלים משכורות ו/או לא לפי מה שהוטבה להם בחוזה חתום (אז הסכסוך נגע בשער הדולר; לגבי החוזה של יוסי והמחיקות- העננה עדיין מרחפת מעל לראשו של עגיב) - מצוקה שלבטח תתבטא ביכולת על הדשא. מכאן, אין ספק שיוסי אבוקסיס שייך לדור אחר של שחקנים, שחקנים שלוקחים אחריות לא רק על המשחק אלא גם על חבריהם לקבוצה. כמה כאלה יש בהפועל? כמה כאלה יש בכלל? אז לכל המאוכזבים, השונאים, המקטרגים והמומחים: יוסי אבוקסיס הוא סמל של המועדון, ואלף קללות לא יעזרו לכם. יוסי אבוקסיס הוא מנהיג השחקנים, ואלף נאצות לא יעזרו לכם, ויוסי אבוקסיס יסיים את הקריירה בהפועל תל אביב כי הוא ראוי לכך. למי שחושב שכבר אין לו השפעה על המשחק ושהוא זקן וכו' אז שיחזרו למשחק האומלל נגד נצרת עילית, לדקה ה-91, וינסה להיזכר כמה ויזכיר כמה יוסי יש לו בסגל- **יש אמת בכוכבים.**

חושך: זה התחיל בהצגה כפולה בבלומפילד באותה עונת שרוכים הזכורה לשמצה. ערב המחזור הפועל מוליכה בגאון את הטבלה כשבי"ת" נושפת בעורפה. את ההצגה הכפולה פתחה הפועל במשחק משמים מול ב"ש שרק בדרך נס נגמר בתיקו מאופס אחרי שודו חפר מדביק כדור לקורה של שביט בדקה ה-90. מיד אחרינו עלתה בית"ר לשחק מול בני יהודה כשנצחון יעלה אותה למקום הראשון. אחרי 45 דקות הגיע השער הצהוב שהעלה את בית"ר לראשות הטבלה. השחקנים מחבקים את כוכבי השער שי הולצמן, הקהל באקסטזה, ורק מספר 8 בצהוב שחור עסוק בלנגח את שער 5. אין צורך להזכיר איך אותה עונה הסתיימה, אבל לכל מעודדי הצהור אני רק אזכיר שכשאנחנו שכחנו על הדשא בבלומפילד כמו ג'וקים שרוססו ב-500k, היה זה יוסי שצעק על שחקני בית שאן לא להתאמץ והזכיר להם שהם כבר נשארו בליגה. אחרי שמטרתו הושגה והשרוכים נשרכו הוא עוד הוסיף חטא על פשע כשאמר "הקהל של הפועל מגעיל ולא מגיע לו לשמוח". לכל הבטיגורים שיזכירו עד כמה נפגע הקשר המוכשר מסיני והסתדרות, אני רוצה להזכיר את פליקס. מסכת התעללויות לא פחותה מזו שעבר יוסי, ולמרות ששיחק בבית"ר ומכבי אף פעם לא הסתיר את אהבתו אלינו. סיבות לחוסר נחיצותו למערכת אפשר למצוא מלוא החופן – החל מיכולתו המקצועית המתדרדרת פלאים משנה לשנה, כושרו הלקוי שמספיק אך בקושי ל-30 דקות וחוסר רצינותו העקבית באימונים ובמחנה טרום העונה (כמה זמן אפשר למשוך קילה?), דרך עזיבת הקבוצה לטובת האימפריה מאשדוד בשביל כמה שקלים וחנות וחצי בקניון של בן זקן והכליה הפיקטיבית שהפרידה בינו לבין מעבר למכבי, וכלה באינטריגות והקליקות שנוצרות באשמתו הישירה תוך הסתה ברורה וגלויה נגד המאמן. עם כל זאת, הסיבה העיקרית שאני סולד מיוסי היא שהוא בדיוק ההפך ממה שאנחנו צריכים לייצג: מי שמתיימר להיות סמל ומנהיג לא צריך להיות שחקן תאב בצע שמוכר את עצמו למרבה במחיר משל היה ציור אופנתי במכירה פומבית. הסמל שלנו לא צריך להיות מופת לחוסר ספורטיביות עם גניבת המטר המפורסמת והדיאלוגים הבכייניים והמביכים עם השופטים. ומעל הכל, הסמל שלנו לא צריך להיות אחד שפוגע באחדות הקבוצה. אבוקסיס הוא לא סמל, לא אוהד, ואפילו כבר לא שחקן הרכב ראוי. הדלת פתוחה וכל שנותר הוא לסמן לו את הדרך המהירה והבטוחה החוצה – לרווחתנו.

אורנשטיין, מה הסיכוי?/שלומי שירונים

אורנשטיין- מה הסיכוי שהבטחת לנו ניהול שפוי והגון, מוסר תשלומים תקין, קבוצה בריאה מבחינה חברתית וסמלים שנוכל להזדהות איתם? אורנשטיין, מה הסיכוי שהבטחת לנו קבוצה צעירה ולוחמת עם שבעה, שמונה שחקני בית בהרכב?

אורנשטיין- מה הסיכוי שדיברת על קבוצה עם שניים-שלושה זרים איכותיים בלבד, ואולי שחקן רכש ישראלי תותח אחד – ולא על אסופת בינוניים?

אורנשטיין- מה הסיכוי שעמדת במילתך (בדיוק כמו הסיכוי שעמדת אי-פעם ברמזור אדום או בפקק...)?

הנהגלה הזאת, שהייתה פעם הדבר הכי מרענן ונכון בכדורגל שלנו, ואורנשטיין שהוא המיצג הנאמן ביותר שלה – הפכה פתאום את עורה. איפה המציאות ואיפה החזון? הם זורקים סמלים, לא משלמים בזמן, מביאים חמשה זרים בינוניים והרבה שחקני רכש ישראליים גרועים אף יותר – בזמן שהם מאבדים שחקני בית מוכשרים לא פחות. רוצים דוגמא? למה להביא את יוסי רוזן בכ"כ הרבה כסף, כאשר על הספסל נמצאים שחקני הנבחרות הצעירות אבוטבול ומסאי דגו המשחקים בדיוק באותו התפקיד? רוצים לשדרג את הקבוצה? תביאו שני זרים ברמה (מישהו אמר הלמאי?) במחיר חמשת הזרים הבינוניים שבאים כל שנה (מישהו צעק רוסה?). במקום כל הזרים האלה יש לכם, חינם אין כסף, שחקני נוער שיעשו את העבודה אפילו טוב יותר, מה גם שיש להם זיקה לקבוצה ולסמל. על מנת להצליח הקבוצה זקוקה למעט זרים איכותיים (כמובן שאין הכוונה לזרים בולגרים, יהיו טובים ככל שיהיו) ולא הרבה שכדורגל מהם והלאה. מה שזול בסופו של דבר עולה ביוקר. במקום זה, מר אורנשטיין, אתם מוצאים זמן לריב עם כל העולם, מונעים משחקנים עם חוזה להתאמן – ועוד באים אליהם בטענות כשהם מדברים בתקשורת. נראה שבשלב הבא תתבעו את יוסי רוזן על הפרת חוזה (אתם שמים לב שההתנהלות שלכם מתחילה להזכיר קצין עיתונות מסוים עם סיגר וגל מרחוב אוסישקין?). אבל, למרות הכל, אני אופטימי (זה מהבירות) שעכשיו, עם השינויים הניהוליים הבאים עלינו לטובה – אולי הכל יחזור לקדמותו. האווירה הטובה תדפוק קאמבק והקבוצה תשוב להתבסס על שחקני בית רעבים ולוחמניים שנוכל להזדהות אתם. אולי עכשיו יהיה טוב לאוהדים הכי נאמנים בליגה (ראו מי מובילה את טבלת מכירת המנויים. תעודת כבוד, בטח ביחס לקהל הרביעי בגודלו), ונוכל לחזור ולחייך (לצערנו, עם חזרתו של עירד מדרא"מ, יש גבול לכמה העונה הזאת יכולה להיות באמת טובה).

* - הטור מיועד לכלל אוהדי הפועל, את הסוגריים יבינו רק הקומץ משער 5.

היה היה - שלום תקווה/ניר צדוק

כהרגלן של נוסטלגיות הן תוקפות ללא רחם ככל שההווה עכור ומדכא יותר ויותר. במסגרת גל הרטרו שתקף את המדינה והוציא מהנפתלין שירי קאלט צבאיים – נזכרתי גם אני בגיבור ילדותי - שלום תקווה. כך קורה לי לא מעט במשחקים האחרונים של הקבוצה: בין מסירה כושלת של צרפתי לאדרי שמכדרר את עצמו לדעת נהגתי לדמיין שעוד מעט יפשוט מספר 14 את האימונית, יכנס למגרש ויעשה סדר בבלאגן בעזרת נגיעת אומן. מזה חמש עונות ששלום תקווה משמש על תקן אגדה אורבנית ולא כשפן שנשלף מכובעו של הקוסם – ודומה כי העונה הוא חסר יותר מתמיד. בתחילת שנת 1996 הגיע שלום תקווה להפועל תל אביב בעיצומה של עוד עונה סתמית שמסתכמת במאבק על המקום הרביעי. כמעט חודש לקח לפרנסי ההסתדרות המהוללים לאשר את חוזהו בבקרה (מסתבר ששוקרוב לא היה הראשון), ואם כל זה לא היה מספיק לו על מנת שייבין היכן נחת- סידרה לו קבוצתו החדשה הפסד ביתי לעכו בגביע, בעודו צופה במשחק מהיציע, כדי להבין סופית עם מי יש לו עסק. העובדות מדברות בעד עצמן על שקרה מעתה והילך: כבר במשחקו הראשון של שלום תקווה במדי הקבוצה מחצה הפועל תל אביב את בית"ר ירושלים בתוצאה 0-4, במה שנחשב על ידי כותב שורות אלו כמשחק הגדול ביותר של הפועל תל אביב אותו ראה מימיו. מאותו משחק החל תהליך הפיכתה של הפועל תל אביב מקבוצה אפורה, דהויה וחסרת שאיפות לקבוצה שעתידיה לקחת שתי אליפויות ושני גביעים עד תחילת שנות האלפיים. בכל אחד מהרגעים ההיסטוריים של הקבוצה בחצי השני של שנות התשעים מורגשת טביעת האצבע של שלום מאותה הקפצה מופלאה נגד בית"ר, דרך הבישול לאודי מול הפועל פ"ת בצד האדום של מפגש השרוכים, עד שער השוויון בגמר הגביע ב'99. כשמוציאים את שלום מהפריים, מלבד צימוד הגביעים והאליפויות, נלקחת גם החדווה השמחה והכשרון, ודומה כי מה שנשאר הוא הפועל תל אביב מודל '94, אה...סליחה, 2004. מה היה בו, בשלום תקווה, שהוציא את הפועל מעבדות לחרות - הדורבן שעל הרגל? את זה אני לא יודע. מה היה סוד הקסם הטמון במגע רגליו, שהוביל את דור שנות המדבר של סיני מרחק שרוך קשור מחומתת רשמית על אליפות מדהימה-גם את זה דומה שאי אפשר להגדיר במושגים מקובלים. ועוד לא אמרנו מילה על השער הקסום מול מכבי יפו. מה שאני כן יודע בוודאות, זה שמאז שפרש, לאחר עונת הדאבל, והשאיר את החלק היצירתי בקבוצה לחסדיהם של צרפתי, אדרי ושאר תחליפיים זולים - זה פשוט לא אותו דבר. כבר הערב מול מכבי פ"ת אני אחכה לשניה בה שלום יכנס בדקה השבעים, ישבור את מלכות הנבדל, יעמיד את כנפו מול שוער וירוך אל הקהל עם האצבע מונפת בפאסון שיש רק לו. אחרי זה, אם הוא יתעקש, הוא יוכל לחזור לפרישה שלו, לאכול קצת דגים ולגדל שפם. עד אז אני אתגעגע.